

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **A. V.**, zastoupena: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve věci vydání povolení k přechodnému pobytu,

t a k t o :

- I. Řízení se z a s t a v u j e .**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 13.342,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.**
- III. Žalobkyni se v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.**
- IV. Zástupce Mgr. Petr Václavěk se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělil soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 24. 6. 2016 domáhala vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalovanému povinnost vydat ve stanovené lhůtě rozhodnutí o její žádosti o povolení k přechodnému pobytu.

Žalobkyně uvedla, že předchozí rozhodnutí o její žádosti bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 17. 2. 2016 zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání. Žalovaný však dosud neučinil žádné úkony, ačkoli dle rozhodnutí o opatření proti nečinnosti ze dne 5. 5. 2016 byl povinen vydat rozhodnutí bezodkladně, nejpozději do 30 dnů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobní námitky. Shrnul, že o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rozhoduje poté, co bylo původní zamítavé rozhodnutí žalovaného zrušeno Komisí a věc vrácena k dalšímu řízení. V řízení nyní provádí další šetření a dokazování týkající se žádosti žalobkyně, konkrétně dne 4. 3. 2016 zaslal Policii České republiky žádost o prověření informací v místě hlášeného pobytu cizince, byl mu doručen zápis o určení otcovství k narozenému dítěti ze dne 7. 12. 2015, dne 14. 7. 2016

zaslal žalobkyni výzvu k odstranění vad žádosti a současně usnesením ze dne 14. 7. 2016 stanovil žalobkyni lhůtu k odstranění vad žádosti v trvání 15 dnů a na stejnou dobu řízení přerušil.

Žalovaný uzavřel, že činí nezbytné úkony vedoucí k vydání žalobou požadovaného rozhodnutí, tudíž nepovažoval žalobu za důvodnou.

V replice ze dne 3. 8. 2016 žalobkyně setrvala na svých žalobních tvrzeních. Zdůraznila, že maximální délka správního řízení je 60 dnů dle § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Konstatovala dále, že nečinností je třeba rozumět stav, kdy byla překročena lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci bez ohledu na to, zda správní orgán ve věci činí jiné úkony.

Podáním ze dne 3. 8. 2017 vzala žalobkyně žalobu v celém rozsahu zpět, neboť žalovaný o její žádosti již rozhodl. Zároveň požadovala úhradu nákladů řízení s odkazem na Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2010, č.j. 4 As 8/2010-91, ze dne 21. 2. 2012, č.j. 2 Ans 13/2011-48 a ze dne 23. 3. 2017, č.j. 9 Azs 21/2017-57 a nález Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2007, sp. zn. II. ÚS 187/06.

Podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

V dané věci vzala žalobkyně podáním ze dne 3. 8. 2017 žalobu v celém rozsahu zpět, proto soud řízení podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

Při rozhodování o nákladech řízení vzal soud v úvahu pravidla stanovená v § 60 odst. 3 s. ř. s., dle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud žalobkyně žalobou opodstatněně brojí proti nečinnosti správního orgánu, který svou nečinnost následně ukončí vydáním rozhodnutí, a žalobkyně proto svou žalobu vezme zpět, má právo na náhradu nákladů soudního řízení. Soud se tedy zabýval tím, zda žalobkyně před podáním správní žaloby využila všechny možnosti ochrany proti nečinnosti správního orgánu.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle § 80 odst. 3 věta druhá správního řádu po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník.

V této věci soud ze správního spisu zjistil, že dne 16. 6. 2014 podala žalobkyně žádost o povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný žádost žalobkyně zamítl rozhodnutím ze dne 1. 12. 2015. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodla Komise rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016, č.j. MV-8798-4/SO-2016 tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2015 zrušila a věc vrátila k novému projednání.

Komise opatřením proti nečinnosti ze dne 5. 5. 2016, č.j. MV-61526-2/SO-2016, přikázala dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu žalovanému, aby do 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu vedené pod sp. zn. OAM-08192/PP-2014.16. Předmětné opatření proti nečinnosti bylo doručeno žalovanému dne 5. 5. 2016.

Žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu dne 30. 12. 2016, pod č.j. OAM-8192-52/PP-2014 tak, že řízení o žádosti žalobkyně zastavil dle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Žalobkyně soudu předložila návrh na provedení opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu ze dne 18. 4. 2016 adresovaný Komisi, včetně doručanky, ze které vyplývá, že předmětný návrh žalobkyně byl Komisí doručen dne 18. 4. 2016.

S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č.j. 2 Ans 14/2012-41, soud nehodnotil průběh celého správního řízení, nýbrž pouze postup žalovaného po vydání opatření proti nečinnosti Komisí dne 5. 5. 2016.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně po lhůtě stanovené mu Komisí k vydání rozhodnutí, neboť opatření proti nečinnosti bylo vydáno dne 5. 5. 2016, žalovanému bylo doručeno dne 5. 5. 2016 a rozhodnutí ve věci samé žalovaný vydal až dne 30. 12. 2016, tedy po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené Komisí v opatření proti nečinnosti.

Na posouzení věci soudem nemění nic ani skutečnost, že žalovaný poté, co bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2015 zrušeno Komisí, prováděl v řízení úkony směřující k vydání rozhodnutí ve věci. Soud nepopírá, že žalovaný jakožto správní orgán má povinnost zjistit skutečný stav věci a za tímto účelem činit jednotlivé úkony ve věci, na druhou stranu si musí počínat takovým způsobem, aby dodržel lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí ve věci zákonem, případně nadřízeným správním orgánem.

V této souvislosti soud dále uvádí, že na posouzení věci nemá vliv ani skutečnost, že došlo ze strany žalovaného k přerušení správního řízení za účelem odstranění vad žádosti podle § 64 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 45 odst. 2 správního řádu. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 12. 4. 2013, č.j. 5 Ans 4/2012-20 uvedl, že „v případě přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu se pořádková lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu staví v souladu s § 65 odst. 1 správního řádu nikoli až ode dne přerušení řízení či ode dne oznámení výzvy podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, která má být ostatně vydána současně s usnesením o přerušení řízení, ale zpětně již ode dne, kdy správnímu orgánu došla daná žádost trpící příslušnými vadami, tedy vlastně od počátku řízení (shodný názor viz Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. aktualizované a rozšířené vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 587), a její běh poté pokračuje (v daném případě de facto začíná) až patnáctým dnem ode dne skončení přerušení řízení. K tomu, aby se tak stalo, je ovšem podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba, aby tato lhůta pro vydání rozhodnutí

byla v době přerušení řízení stále zachována, tedy aby nedošlo před přerušením řízení k jejímu marnému uplynutí.“.

V nyní projednávané věci Komise rozhodla, že žalovaný byl v řízení nečinný, tudíž mu marně uplynula zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí. Následně Komisi stanovená třicetidenní lhůta pro vydání rozhodnutí běžela žalovanému ode dne doručení opatření proti nečinnosti, tedy od 5. 5. 2016. K přerušení řízení žalovaným pak došlo až usnesením ze dne 14. 7. 2016. Ve světle shora uvedeného soud konstatuje, že k přerušení řízení došlo až poté, co uplynula zákonem i Komisi stanovená lhůta k vydání rozhodnutí, proto nemá přerušení řízení žalovaným na běh lhůty pro vydání rozhodnutí žádný vliv.

Soud dále konstatuje, že žalobkyně vyčerpala všechny prostředky, které jí procesní předpisy stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, když podala Komisi jako příslušnému nadřízenému správnímu orgánu návrh na provedení opatření podle § 80 správního řádu. Komise v reakci na návrh žalobkyně učinila opatření proti nečinnosti a stanovila lhůtu k vydání rozhodnutí. Jelikož lhůta proběhla marně, žalobkyni nezbylo nic jiného než podat správní žalobu.

Nad rámec uvedeného soud odkazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č.j. 2 Ans 11/2011-95, která zní: *„Za situace, kdy marně uběhla lhůta k podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu (§ 80 odst. 1 s. ř. s.) a teprve poté bylo vydáno správní rozhodnutí, které bylo následně zrušeno odvolacím orgánem, počíná správnímu orgánu prvého stupně běžet nová lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu z roku 2004. Žalobci se tak, v případě jeho opakované nečinnosti, otevírá nová lhůta k podání žaloby dle § 79 s. ř. s.; předchozí marné uplynutí lhůty k podání tohoto typu žaloby na to nemá vliv.“.* Ve světle tohoto rozhodnutí soud konstatuje, že podaná žaloba byla podána včas, neboť žalobkyni plynula nová lhůta k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti.

Soud shrnuje, že žalovaný byl v době podání žaloby nečinný a žalobkyně bezvysledně vyčerpala všechny prostředky, které jí právní řád poskytuje, když podala návrh na provedení opatření proti nečinnosti Komisi. Žalobkyně by tedy byla se svou žalobou úspěšná, a má tak právo na náhradu nákladů řízení. Soud jí proto dle § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. přiznal náklady řízení, které jsou tvořeny částí zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč (zbývající část poplatku ve výši 1.000,- Kč soud žalobkyni vrátil výrokem III. tohoto usnesení) a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby a zpětvzetí žaloby ze dne 3. 8. 2017), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč, tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,-Kč, a DPH ve výši 2.142,- Kč. Soud nepřiznal žalobkyni nárok na náhradu nákladů řízení za repliku ze dne 3. 8. 2016, jelikož v ní právní zástupce velmi stručně a obecně reagoval na vyjádření žalovaného. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 13.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O vrácení soudního poplatku ve výši 1 000,- Kč, soud rozhodl podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění rozhodném, dle kterého *„soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč,*

bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním“. Žalobkyně zaplatila soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč, soud jí proto vrátil částku 1 000,- Kč. Zároveň soud vyzval právního zástupce žalobkyně k poskytnutí součinnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. srpna 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková